

РЕШЕНИЕ

№ 3403

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 14.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **2925** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Р. А. Г. с адрес за призоваване [населено място], кв. М., [жилищен адрес] срещу Заповед с рег. № 105813-36/17.02.2014 г. на Началника на „Районен център 112” – С., МВР, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от 6 месеца.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, защото е незаконосъобразна, постановена е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие на материалния закон. Г. сочи, че не извършила визираните в акта нарушения. Не са инвокирани конкретни доводи в подкрепа на оплакванията.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата се явява лично. Процесуалният ѝ представител поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването в лицето на Началника на „Районен център 112” – С.-МВР, не се явява. Пълномощника му юрисконсулт С. оспорва жалбата. В подкрепа на релевираните доводи, са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на издаването на оспорения акт Р. Г. е

била държавен служител, категория „Г“, назначена на длъжност „Инспектор“, специалист-координатор VI степен към „Районен център 112“ – С., МВР. За тази длъжност е утвърдена специфична длъжностна характеристика, приложена като доказателство по преписката.

Видно от докладна записка рег. № 10581р-235/03.02.2014 г. /л. 33/, съставена от Началник на група „Обслужване на спешни повиквания“ при „Районен център 112“ – С.-МВР, до Началника на „Районен център 112“ – С.-МВР, на 30.01.2014 г. е възникнала служебна ситуация. Според изложеното инспектори Л. Д. и Р. Г. са отказали да изпълнят разпореждане на прекия си ръководител да променят работните си места с цел по-ефективното функциониране на центъра за деня.

Двете служителки са освободени от дежурство със заповед № 10581р-16/30.01.2014 г. /л. 30/ на Началника на „Районен център 112“ – С.-МВР.

На 03.02.2014 г. са изискани писмени обяснения от Г..

Служителката е представила писмено обяснение /л. 36/, като няма данни същото да е прието от дисциплинарно-наказващия орган.

Административният орган, разглеждайки събраните доказателства е упражнил дадените му от закона правомощия, налагайки на оспорващата процесното дисциплинарно наказание.

В хода на проведеното съдебно-производство като доказателства по делото са приети преписка рег. № 47197/08.05.2014 г. на Дирекция „Инспекторат“-МВР и Заповед за налагане на дисциплинарно наказание на Началника на „Районен център 112“ – С.-МВР.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Р. Г. лично на 07.03.2014 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 12.03.2014 г. /вх. № 6969/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 226, ал. 1, т. 3 и чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, във връзка с чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР, а именно че извършеното от нарушение се изразява в неизпълнение на заповед и нарушение на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР.

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Оспорената заповед е издадена и в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди

на органите по [чл. 186, ал. 1](#) - за всички наказания по [чл. 226](#) за служителите от категории Д и Е, а за служителите от категории А, Б, В и Г - без наказанията по [чл. 226, ал. 1, т. 4 - 6](#). В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Началника на „Районен център 112” – С.-МВР, който е компетентен, съгласно визираната разпоредба.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното производство доказателствен материал, съдът намира, че при издаване на оспорената заповед е допуснато нарушение на материалния закон.

В подкрепа на този извод на първо място е обстоятелството, че в чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР е предвидено, че дисциплинарно наказание „порицание” се налага за неизпълнение на заповед или за нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Дисциплинарно-наказващият орган е приел, че Г. не е изпълнила устно разпореждане на прекия си ръководител М. Б., което едновременно представлява нарушение и на т. 43 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, изискваща от държавния служител да изпълнява коректно и добросъвестно всички заповеди, съответстващи на закона.

В случая е безспорно, че Б. като Началник на група „Обслужване на спешни повиквания” при „Районен център 112” – С.-МВР е била пряк ръководител на Г.. Видно от приложената длъжностна характеристика /л. 20-22/ за заеманата от нея длъжност, на същата е възложено организира дежурствата и да координира работата по приемане, обработка и реакция при спешни повиквания. От тази гледна точка, от правомощията ѝ е било да определя работните места, където координаторите при Началника на „Районен център 112” – С.-МВР ще изпълняват служебните си задължения по време на дежурствата. Видно от приложената към преписката на Дирекция „Инспекторат”-МВР справка, изготвена именно във връзка с процесния спор, нито Г., нито Д. са приели разпореждането на Б. като заповед, а по-скоро като предложение или дори молба, поради което не са го изпълнили. Това обстоятелство се установява и дадените и от двете писмени обяснения.

От друга страна, по силата на чл. 6 от Инструкция № Из-2813 от 4.11.2011 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, заповедите и разпорежданията на началниците са задължителни за подчинените им служители. Заповед е всяко писмено или устно нареждане, издадено от началник на подчинените му служители, което е в съответствие с неговите правомощия. Алинея 5 на същата норма сочи, че когато служител прецени, че издадената заповед (разпореждане) е неправомерна, е длъжен да посочи основанията си за това на началника, който я е издал. Когато заповедта (разпореждането) бъде потвърдена писмено, служителят я изпълнява, като отговорност за последиците от изпълнението ѝ носи началникът.

В случая Б. е издала устно разпореждане за смяна на работното място, което не е изпълнено от Г., поради становището ѝ, че това ще затрудни работата на центъра по време на дежурството /видно от писмените ѝ обяснения/, т.е. същото е неправомерно. За да може служителката да бъде привлечена към дисциплинарна отговорност е било необходимо разпореждането да бъде потвърдено писмено, както беше по-горе, защото при това обстоятелство, служителят няма право на преценка за неговата правомерност, а отговорността за последиците от изпълнението на заповедта ще бъде единствено на изготвилите я служители. При липса на писмено потвърждение на устното разпореждане, след неизпълнението му от държавния служител, няма как да

се приеме, че на същият следва да бъде наложено дисциплинарно наказание на посоченото по-горе основание.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на Началника на „Районен център 112” – С.-МВР, независимо от факта, че е свързана със случая, няма пряко отношение, към наказанието на Г., поради което не следва да бъде обсъждана.

По делото няма данни оспорващата да е била изслушвана – няма съставен протокол, съгласно чл. 237, ал. 3 от ППЗМВР. Дисциплинарно наказващият орган не е приел и писмените ѝ обяснения, поради което съдът даде изрични указания на ответника. По време на проведеното по делото открито заседание на 14.05.2014 г. Г. заяви, че е била изслушана от Началника на „Районен център 112” – С.-МВР преди налагането на наказанието, поради което следва да се приеме, че визираната разпоредба е спазена, независимо от липсата на протокол.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и при положение, че жалбоподателят е поискал присъждане на разноски, на същия се дължат такива от бюджета на органа, издал незаконосъобразния административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. Г. от [населено място] с рег. № 105813-36/17.02.2014 г. на Началника на „Районен център 112” – С., МВР, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Дирекция "Национална система 112"-МВР да заплати на Р. А. Г. с адрес [населено място], кв. М., [жилищен адрес] и ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 /десет/ лева, представляваща направени по делото разноски – държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..